

Слѣдъ малко Петко си събу обувката, хвърли си калпачето и дрехата и като катеричка почна да се качва по високото и клонестото дърво. Стигна до гнѣздото. То бѣ малко и уплетено съ тънки клончета и клечици. Вжтрѣ бѣ грижливо послано съ мѣхъ и суха трѣвица. Петко се надвесе надъ него и вмѣсто пиленца, каквото очакваше да намери, видѣ какъ хубаво бѣха наслагани 5-6 бѣли яйчица. Колко се разсърди това лошо момченце, като узна, че прѣдположението му се осуети. Въ ядѣтъ си то прострѣ ржичката си къмъ гнѣздото, грабна го и го хвърли на земята. Яйцата се стропиха до едничко. Изъ тѣхъ се показаха малки, още недоизмѣтени пиленца. Въ това врѣме се яви майката — птичка, която, като видѣ станалото, почна жалостно да чурулика и да се вие надъ дървото. Петко до толкова се бѣ заслѣпилъ отъ злоба и яростъ, че не виждаше нищо прѣдъ себе си. На слизане той стѣпи на единъ изсѣхналъ клонъ, който отъ голѣмата му тежестъ силно изпращѣ и се счупи въ самия си коренъ, прѣди още да успѣе да мине на другъ. Петко и клонъ полетѣха къмъ земята. Лѣвиятъ кракъ на Петко се измѣтна, а дѣсната му ржка се счупи. Плачъ и писъкъ изпълниха цѣлия лѣсъ. . . . Наталия веднага отърча въ къщи и съобщи на родителитѣ си за станалото. Тѣ се завтекоха на мѣстото. . . . И това, що видѣха, ги порази. . . Съ голѣми мѣхки и старания живота му бѣ спасенъ, като остана за винаги сакатъ съ едната си ржка.

г. София.

Л. Бобевски.

